

18. Oktober 1917 udbad sig en Udtalelse fra Kirkeministeriet om Sagen. Kirkeministeriets Svar herpaa foreligger ved Skrivelse af 26. Oktober og findes aftrykt som Underbilag til Bilag 1 i Betænkningen. Det vil heraf fremgaa, at medens Kirkeministeren kun har brugt 8 Dage til at udtale sig ret udførligt om Spørgsmaalet, har Landbrugsministeren brugt 7 Maanedere og 2 Dage for at bestemme sig til at udtale sig en Udtalelse om Sagen af Kirkeministeren.

Det er altsaa ikke lykkedes at faa Lovforslaget fremmet saa hurtigt som ønskeligt og ej heller at faa tilvejebragt saa fyldige Oplysninger, som en Sag af saa stor og omfattende Betydning nok kunde paakræve.

Det er heller ikke lykkedes for Udvalget at opnaa Enighed om en fælles Indstilling til Tinget.

Et *Mindretal* (Degnbol, I. A. Hansen, N. Hansen, Ole Hansen, Jensen-Grimsbjerg og Kragh) indstiller, at Lovforslaget fremmes, men paa det Grundlag, at alle Arvefæsteafgifter og lignende Grundbyrder inddrages under Lovforslagets Afløsningsbestemmelser.

Alle disse Afgifter maa nærmest betragtes som Renter af en ved Ejendommenes Salg anbragt Kapital i 1ste Prioritet. Men en Renteydelse af 8 à 10 pCt., som Afgifterne for Tiden beløber sig til, er hverken rimelig eller retfærdig, og den Skade, der derved tilføjes Afgiftsyderne, danner i det væsentlige det Grundlag, hvorpaa en Tvangsafløsning kan gennemføres. Hvis man imidlertid, saaledes som Lovforslaget gør, udelader en Del af de her omhandlede Afgifter, stiller disse udenfor Lovens Regler og derved slaar en Strøg over den gode Regel, at der bør være lige Ret for alle, da svækker man selve Grundlaget for Lovforslagets Berettigelse, og Mindretallet maa derfor meget anbefale, at alle Arvefæsteafgifter og lignende Grundbyrder stilles fuldstændig lige og inddrages under Lovforslagets Afløsningsbestemmelser.

I Forbindelse hermed foreslaar Mindre-

tallet, at samtidig med, at der træffes Bestemmelse om Afløsning af nævnte Afgifter, skal disse Bestemmelser ledsages af et Forbud imod, at der fremtidig paalægges faste Ejendomme Arvefæsteafgifter og lignende Grundbyrder, ansatte i Korn eller andre Varer, hvad enten Afgiften skal udredes in natura eller med Penge efter Kapitelstakst.

I Lov af 29. April 1913 om Afløsning af flere Statskassen tilflydende Afgifter (Jordebogsafgifterne) findes en Bestemmelse om, at Embedsmænd, som ved Lovens Gennemførelse lider Tab i Indtægter, har Ret til at faa dette Tab erstattet ved en Godtgørelse, der udredes af Statskassen. Denne Godtgørelse bortfalder ved indtrædende Embedsledighed. Mindretallet foreslaar, at tilsvarende Bestemmelser optages i det foreliggende Forslag. Endvidere maa Mindretallet anse det for ønskeligt, at der, naar den for en Arvefæsteafgift udstedte Panteobligation er overdraget til Afløsningskassen mod Udstedelse af et tilsvarende Beløb i Kasseobligationer, gives vedkommende Debitor Adgang til at udbetale den hans Ejendom paahvilende Restgæld enten kontant eller med Kasseobligationer til paalydende Værdi.

Et andet *Mindretal* (Dalsgaard) finder Anledning til at fremsætte følgende Bemærkninger:

Grundlovens § 82 bestemmer bl. a., at ingen kan tilpligtes at afstaa sin Ejendom uden mod fuld Erstatning.

Da Ministeriet har foreslaaet Arvefæsteafgifter i *privat* Eje afløst efter Gennemsnit af de 24 Aars Kapitelstakster for Aarene 1890—1913 med Udskydelse af de 2 højeste og de 2 laveste Takster, maa Ministeriet følgelig mene, at en saadan Afløsning — uden at gaa Yderne for nær — giver Afgiftsnyderne fuld Erstatning.

Mindretallet har dog ikke kunnet frigøre sig for en Tvivl om, hvorvidt det med Føje kan siges, at en Tvangsafløsning nu i 1918, naar den finder Sted efter de foreslaaede Regler, yder fuldt Vederlag til Afgiftsejerne. Og denne Tvivl er blevet øget ved af de